

Arrest

nr. 158 466 van 14 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ariana, nabij Tunis. U bent van Arabische origine en een soennitisch moslim.

In 1990 zou u legaal naar Turijn (Italië) gereisd zijn en daar gewoond hebben tot 2006. U zou gedurende deze jaren in Italië gewerkt hebben. U zou er ook verschillende keren veroordeeld zijn voor drugshandel en diefstal. In 2002 zou u uw broer Murat gevraagd hebben met het geld dat u in Italië verdiend had,

een stuk grond in Tunis te kopen. Gezien u op dat moment zelf in een Italiaanse gevangenis zat, zou uw broer het op zijn naam gekocht hebben. Wanneer u in december 2006 terugkeerde naar Tunesië, zou u gemerkt hebben dat uw broer dit stuk grond verkocht had voor een fractie van de waarde. Hij zou u bovendien slechts een deel van het verkoopbedrag hebben gegeven. U zou daarom bij hem verhaal zijn gaan halen, ruzie gekregen hebben met hem en door hem zijn aangevallen. Ook de familie van de vrouw van uw broer zou zich ermee bemoeid hebben en u bedreigd hebben. Uw vader zou een poging ondernomen hebben te bemiddelen en uw broer gevraagd hebben u terug te betalen, wat u geweigerd zou hebben. U zou nog een tijdje bij familie en vrienden in de buurt gebleven zijn. In september 2008 zou Tunesië verlaten hebben en via Turkije en Griekenland naar Italië zijn doorgereisd. Daar zou u opnieuw enkele jaren verbleven hebben in Turijn. Einde 2012 zou u zijn doorgereisd naar België.

U kwam ook hier verschillende keren in aanraking met het gerecht en kreeg tussen 26 januari 2013 en 16 augustus 2015 verschillende keren een bevel om het grondgebied te verlaten, doch u gaf hieraan geen gevolg.

U werd in België op 13 juni 2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar, voor drugshandel, en zat daarvan 8 maanden uit in de gevangenis van Lantin. Daar leerde u uw huidige vriendin kennen. U vroeg op 25 juni 2014 een gezinshereniging aan met uw vriendin, dewelke verworpen werd op 23 december 2014.

Op 24 augustus 2015 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten nadat u betrapt werd bij een winkeldiefstal. Er werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Na enkele ontsnappingspogingen werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem. Op 27 oktober 2015 werd er een repatriëring voor u voorzien, doch u diende op 22 oktober een asielaanvraag in waardoor deze repatriëring geannuleerd werd.

U stelt nu een asielaanvraag in te dienen omdat u bij terugkeer naar uw land door de familie van de vrouw van uw broer Murat vermoord dreigt te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie neer van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een certificaat betreffende het wettelijk samenwonen met uw partner in België, een kopie van een verkoopakte en kopie van een 'bewijs'.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst zijn de feiten waarnaar u verwijst het resultaat van een louter gemeenrechtelijk conflict en zijn er geen indicaties dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald werd door de Vluchtelingenconventie van 1951. Een conflict dat ontstaan is tussen u en uw broer (en de familie van zijn vrouw) heeft geen uitstaans met één van bovenvermelde criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. U geeft aan dat het conflict met uw broer (en de familie van zijn vrouw) de enige reden zou zijn waarom u niet terug kan keren naar Tunesië, maar aan dit probleem/risico kan allerm minst geloofd worden gehecht en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag bijzonder laattijdig is, hetgeen in zeer ernstige mate afbreuk doet aan het risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer. Hoewel u zegt reeds in 2008 omwille van dit probleem met uw broer en de familie van zijn vrouw Tunesië te hebben moeten verlaten en nadien jarenlang in Italië en sinds einde 2012 in België hebt verbleven, heeft u pas op 22 oktober 2015 (!) een asielaanvraag ingediend. En dit nadat u eerst was

opgepakt door de politie, en vervolgens werd overgebracht naar een Centrum voor Illegalen en er een repatriëring voor u voorzien werd. Nooit eerder voelde u klaarblijkelijk de nood om internationale bescherming aan te vragen, niet de eerste jaren na uw terugkeer in Italië, noch de drie jaar daaropvolgend in België. U gaf bovendien zelf te kennen dat het eigenlijk was om uw nakende repatriëring uit te stellen dat u asiel aanvraag (zie CGVS, pp. 3-4). Hieruit blijkt dan ook dat u er enkel op uit bent uw verblijf hier te verlengen, niets meer en niets minder.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door de vaststelling dat u over enkele essentiële elementen in uw verhaal tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Zo is het om te beginnen compleet onbegrijpelijk dat u twee verschillende namen opgaf voor de broer met wie u dit probleem zou hebben. Op de CGVS Vragenlijst had u immers verschillende keren laten optekenen dat deze broer Mohamad heet (zie CGVS Vragenlijst, pt. 3.4, pt.3.5). Dat u dan plots bij aanvang van het gehoor door het CGVS verklaart dat deze broer officieel eigenlijk Murat heet en u eerder was vergeten dit te zeggen, is bijzonder opmerkelijk. U weet deze omissie aan het feit dat uw oom ook een zoon genaamd Murat heeft en jullie daarom jullie broer thuis Mohamad noemen (zie CGVS, p.2). Deze uitleg overtuigt uiteraard allerm minst. Los van het feit dat het wel erg bevreemdend is dat jullie dan de bijzonder courante naam Mohamad zouden gebruiken, is het totaal onbegrijpelijk dat u niet zijn officiële naam zou opgeven wanneer u daarnaar werd gevraagd door de Belgische asielinstanties. U gaf bovendien ook op de DVZ Verklaring, gevraagd de namen van uw gezinsleden op te geven, nergens de naam Murat op (DVZ Verklaring, pt.17). Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw verklaringen aanpast, louter in functie van de documenten die u in tussentijd heeft kunnen bemachtigen (zie supra).

Zo is het om te beginnen compleet onbegrijpelijk dat u twee verschillende namen opgaf voor de broer met wie u dit probleem zou hebben. U had het nu over een verkoopbedrag van 17.000 dinar en gaf er aan dat uw broer u daarvan slechts 8.000 dinar zou hebben gegeven (zie CGVS, p.12, p.15). Eerder sprak u echter van 18.000 dinar, waarvan uw broer u slechts 4.000 dinar zou hebben overgemaakt (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, kwam u niet verder dan uw eerdere uitspraken te ontkennen (zie CGVS, p.15). Nochtans werden ook deze afgenomen in de aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is en verklaarde u zich na afloop akkoord. Ook tijdens het gehoor door het CGVS gaf u aan dat er eerder (behalve de naam van uw broer) niets fout was gegaan bij het invullen van deze vragenlijst. **Bovendien** gaf u plots ook geheel andere modaliteiten op voor het overmaken van het bewuste geldbedrag. Op de vragenlijst van het CGVS had u laten optekenen dat u bij aankomst in Tunesië in 2006 zou gemerkt hebben dat er slechts 4.000 dinar op uw rekening stond en u deze voor uw vertrek (in 2008) zou hebben afgehaald (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het gehoor door het CGVS gaf u later dan weer aan dat uw broer u (in 2006) 2.000 dinar zou hebben gegeven en de rest (6.000 dinar) de maandag erop is gaan afhalen (zie CGVS, p.15). Nadat u door het CGVS gewezen was op deze tegenstrijdigheid, paste u uw verklaringen aan en zei dat u het inderdaad pas op het einde zou hebben gekregen, maar uw broer er steeds naar gevraagd zou hebben (zie CGVS, p.15). Deze uitleg overtuigt uiteraard allerm minst.

Voorts legde u uiteenlopende verklaringen af over de persoon aan wie uw broer dan wel de grond verkocht zou hebben. In eerste instantie liet u optekenen dat Abdurrahman Khabtani de grond zou hebben gekocht (zie CGVS, pp.11-12), later gaf u dan weer aan dat het uw neef Faisal was die de grond zou hebben aangekocht (zie CGVS, p.15). U werd door het CGVS gewezen op het feit dat u eerder had aangegeven dat Faisal eigenlijk diegene was van wie u (via uw broer) de grond had gekocht, maar had hiervoor geen uitleg (zie CGVS, p.15).

Verder liet u op de vragenlijst van het CGVS optekenen dat u, na het ontstaan van het conflict met uw broer, ook door de schoonfamilie van uw broer zou zijn aangevallen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), wat u op het gehoor door het CGVS dan weer ten stelligste ontkende wanneer u erop gewezen werd (zie CGVS, p.13).

Ten derde bevestigen volgende vaststellingen het feit dat u uw land niet heeft dienen te ontvluchten wegens het door u aangehaalde grondconflict.

Zo liet u zelf optekenen dat uw vader een oplossing voor jullie probleem zou hebben aangereikt, maar u er niet op bent ingegaan. Uw vader zou uw broer hebben gezegd dat hij moest gaan werken om u op die manier te kunnen terugbetalen. Uw uitleg daarvoor, als zou u niet op dat geld hebben kunnen wachten omdat u al het geld (8.000 dinar) al had uitgegeven (zie CGVS, p.14), overtuigt uiteraard

evenmin. Hieruit blijkt daarnaast dat het eerder door uw eigen onwil was dat jullie er niet in geslaagd zouden zijn tot een oplossing te komen voor uw enige probleem in Tunesië, hoewel deze oplossing u zomaar werd aangereikt. **Daarnaast** is ook deze verklaring tegenstrijdig aan bovenvermelde bewering dat u het geld pas voor uw vertrek uit Tunesië zou hebben gekregen. U had eerder tijdens hetzelfde gehoor **bovendien** aangegeven dat u in de periode 2006-2008 in Tunesië niet zou gewerkt hebben (omdat u geen tijd had) maar wel over geld beschikte (zie CGVS, p.7), hetgeen uiteraard eveneens in flagrante tegenstrijdigheid is met uw bovenvermelde verklaringen. U bleek **overigens** korte tijd later wel 1.300 euro uit te kunnen geven om terug naar Italië te reizen.

Verder heeft u op geen enkele manier gepoogd zich op uw eigen autoriteiten te beroepen om een oplossing voor uw probleem te komen, hetgeen de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde problemen, verder ondermijnt.

Tenslotte bleek u nog in staat zich maandenlang zonder problemen te kunnen ophouden in de buurt van uw broer en zijn schoonfamilie, dit ondanks de vermeende ernstige bedreigingen.

Ten vierde legde u wel documenten neer ter staving van uw relaas, maar deze hebben onvoldoende bewijswaarde om uw ongeloofwaardige verklaringen teniet te doen. Het betreft documenten waarvan de auteur en de authenticiteit onmogelijk kunnen worden geverifieerd. Verder betreffen het slechts kopieën, dewelke gemakkelijk na te maken zijn met het nodige knip- en plakwerk. Daarom hebben ze pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige, precieze, en coherente verklaringen. Dat is absoluut niet het geval. Ze volstaan dus niet om de door u ingeroepen vrees aannemelijk te maken.

Bovendien bleek u zelf absoluut niet goed op de hoogte van de inhoud van deze documenten. U dacht immers dat u wel een document voorlegde waarin ook de verkoop van de grond door uw broer vermeld stond, maar bleek zich daarin te vergissen. De documenten die u voorlegde gaan immers over de aankoop van de grond, door uw broer, van een zekere Faisal Ayachi. Wat meer is, de door u vermeldde Abdurrahman Khabtani bleek daarbij een getuige geweest te zijn. Dit bewijst nogmaals de ongeloofwaardigheid van deze (problemen bij de) verkoop en het feit dat u uw verhaal slecht heeft ingestudeerd.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de **conclusie dat uw relaas bedrieglijk is**.

De overige documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Uw identiteitskaart en de kopie van uw geboorteakte bevestigen louter dat u over de Tunesische nationaliteit beschikt en uit Tunis afkomstig bent, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hierbij dient opgemerkt dat u zich bovendien eerder in Europa steeds had uitgegeven als Anis Grati, een Algerijnse man zonder identiteitsdocumenten. Pas nadat u in België de wettelijke samenwoning aanvroeg, legde u uw paspoort voor en gaf u uw echte identiteit op. U legde overigens op het CGVS ook hierover ongeloofwaardige verklaringen af. U gaf immers aan dat u dit paspoort jarenlang geleden zou zijn verloren. U werd erop gewezen dat u het in een andere procedure wel had voorgelegd, wat u louter toegaf, zonder meer (zie CGVS, p.5). Over het document betreffende uw wettelijke samenwoning, volstaat het te stellen dat dit een andere procedure betreft.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (zie blauwe map, informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Rekening houdende met voorgaande bevindingen dient te worden besloten dat u geenszins het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, heeft aangetoond. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan *“d[D]at de verzoeker de door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehouden bewijsvoering betwist en beschouwt dat die klaarblijkelijk artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zowel als artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 schendt.*

Dat hij ook de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zowel als de klaarblijkelijke beoordelingsfout aanvoert”.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.3. Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou ondervonden hebben met zijn broer in Tunesië. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij asiel aanvroeg omdat hij *“graag in België wil wonen, omdat hij hier een vrouw heeft en omdat hij problemen heeft thuis”.*

2.4. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat ten eerste *“dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag bijzonder laattijdig is, hetgeen in zeer ernstige mate afbreuk doet aan het risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer. Hoewel u zegt reeds in 2008 omwille van dit probleem met uw broer en de familie van zijn vrouw Tunesië te hebben moeten verlaten en nadien jarenlang in Italië en sinds einde 2012 in België hebt verbleven, heeft u pas op 22 oktober 2015 (!) een asielaanvraag ingediend. Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door de vaststelling dat u over enkele essentiële elementen in uw verhaal tegenstrijdige verklaringen aflegde. (...) Zo is het om te beginnen compleet onbegrijpelijk dat u twee verschillende namen opgaf voor de broer met wie u dit probleem zou hebben. (...) Voorts legde u uiteenlopende verklaringen af over de persoon aan wie uw broer dan wel de grond verkocht zou hebben. (...) Verder liet u op de vragenlijst van het CGVS optekenen dat u, na het ontstaan van het conflict met uw broer, ook door de schoonfamilie van uw broer zou zijn aangevallen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), wat u op het gehoor door het CGVS dan weer ten stelligste ontkende wanneer u erop gewezen werd (zie CGVS, p.13)”. De commissaris-generaal meent dat volgende vaststellingen bevestigen “het feit dat u uw land niet heeft dienen te ontvluchten wegens het door u aangehaalde grondconflict. (...) Zo liet u zelf optekenen dat uw vader een oplossing voor jullie probleem zou hebben aangereikt, maar u er niet op bent ingegaan. (...)*

Verder heeft u op geen enkele manier gepoogd zich op uw eigen autoriteiten te beroepen om een oplossing voor uw probleem te komen, hetgeen de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde problemen, verder ondermijnt.

Tenslotte bleek u nog in staat zich maandenlang zonder problemen te kunnen ophouden in de buurt van uw broer en zijn schoonfamilie, dit ondanks de vermeende ernstige bedreigingen.

Verder heeft u op geen enkele manier gepoogd zich op uw eigen autoriteiten te beroepen om een oplossing voor uw probleem te komen, hetgeen de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde problemen, verder ondermijnt. Tenslotte bleek u nog in staat zich maandenlang zonder problemen te kunnen ophouden in de buurt van uw broer en zijn schoonfamilie, dit ondanks de vermeende ernstige bedreigingen.

Ten vierde legde u wel documenten neer ter staving van uw relaas, maar deze hebben onvoldoende bewijswaarde om uw ongeloofwaardige verklaringen teniet te doen. Het betreft documenten waarvan de auteur en de authenticiteit onmogelijk kunnen worden geverifieerd. Verder betreffen het slechts kopieën (...) Bovendien bleek u zelf absoluut niet goed op de hoogte van de inhoud van deze documenten”.

2.5. Verzoeker staft zijn beweringen niet aan de hand van coherente verklaringen en objectieve gegevens. Hoe dan ook zelfs indien verzoekers beweringen waarachtig zouden zijn - wat niet wordt aangetoond - dan nog kan de Raad niet inzien dat hieruit een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

2.6. Immers om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker meent dat hij “*wel degelijk dient te worden erkend als vluchteling*”, doch verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe zijn voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, dient verzoeker aan te tonen dat er in zijn hoofdte zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, welke bestaat uit doodstraf of executie (a) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of straffen (b). Ook hieraan beantwoordt verzoekers asielaanvraag niet.

Immers verzoeker heeft problemen met zijn broer en meent door hem te zijn afgezet en bedrogen. Met de loutere bewering dat dit geen conflict van interpersoonlijke aard is en met de theoretische toelichting over de dader van vervolging en de redenen van vervolging toont verzoeker niet aan te beantwoorden aan de criteria vervat in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven betreft het *in casu* geenszins een vendetta zoals het verzoekschrift lijkt te suggereren. Ten slotte kan nog worden herhaald dat verzoeker zelf geen enkele inspanning deed om zijn geschil met zijn broer bij te leggen. Integendeel, waar zijn vader wilde bemiddelen, heeft verzoeker dit afgewezen. Evenmin heeft verzoeker zijn zaak voor het gerecht gebracht. Verzoeker kan bezwaarlijk aanspraak maken op internationale bescherming omdat hij belazerd werd door zijn broer en dit niet wenst op te lossen binnen de familie of door bemiddeling of door een proces in Tunesië. Verzoekers asielaanvraag komt dan ook voor als een oneigenlijk gebruik van onderhavige procedure ten einde zijn repatriëring te verhinderen.

2.7. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Tunesië te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.8. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen andere argumenten aan.

2.9. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK